

Νέοι, λιβάνι και Θεία Κοινωνία

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

Ο θόρυβος και το άγχος για κάθε κοινωνική συναναστροφή που προκάλεσε η εμφάνιση του κορονοϊού δεν θα μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστη την Εκκλησία. Κατεξοχήν χώρος συνάθροισης η εκκλησιαστική κοινότητα στηρίζεται στην συνάντηση των προσώπων, στην έκφραση της αγάπης και με το σώμα, στην μετοχή των ανθρώπων στο κοινό ποτήριο της Θείας Κοινωνίας. Όσοι δεν πιστεύουν στον Θεό βρήκαν την ευκαιρία να κρούσουν τον κώδωνα του κινδύνου. Ενίοτε και μέλη της Εκκλησίας το σκέφτονται. Προβληματίζονται. Είναι η Θεία Κοινωνία ανθρώπινη τροφή, ανθρώπινο έργο; Μέχρι πού μπορεί να συγκαταβεί η Εκκλησία στην ασθενική πίστη κάποιων;

Τα ερωτήματα σήμερα μπορεί να τίθενται από αυτούς που είναι εκτός της ζωής της Εκκλησίας. Έρχεται όμως στο προσκήνιο μία γενιά στην πατρίδα μας η οποία έχει εθιμική σχέση, κάποτε και μόνο σχολική. Είναι οι έφηβοι και οι νέοι οι οποίοι εκπαιδεύονται όχι στην πίστη, αλλά στην συνήθεια, όχι στην μετοχή στην όντως Ζωή, αλλά στο «για το καλό του χρόνου». Είναι αυτοί για τους οποίους η ποιμαίνουσα Εκκλησία έχει πάψει εντελώς να μιλά στα πολλά λόγια των ταγών της ή τους θυμάται μόνο όταν πρόκειται να κάνει μία εκδήλωση, να βγάλει φωτογραφίες ή να τους φέρει το καλοκαίρι στην κατασκήνωση.

Αυτή η γενιά πάσχει από λιβανοφοβία. Πνίγεται συχνά μόλις το μυρίσει, κάποτε από αναπνευστικές ευαισθησίες, κάποτε επειδή είναι ασυνήθιστη, συνήθως επειδή έχει ταυτίσει την Εκκλησία με το χτες. Είναι η γενιά για την οποία η πολιτεία και οι μεγάλοι ομνύουν στα δικαιώματα μετοχής της στον πολιτισμό, χωρίς αντισώματα πνευματικής εξισορρόπησης, διότι δήθεν της στερούν την ελευθερία. Ο Χριστός που είναι η αλήθεια, η γνώση της οποίας ελευθερώνει, τίθεται στο περιθώριο των προτεραιοτήτων της παιδείας, κάποτε και με ευθύνη αυτών που έχουν την αποστολή να τον καταδείξουν. Είναι η γενιά που βλέπει την Εκκλησία να ασχολείται με γιορτές και πανηγύρια σε άδειους ναούς, να μιλά για έναν κόσμο που έχει πάψει προ πολλού να υπάρχει, να τσακώνεται για δικαιοδοσίες και εξουσίες, να ξεχνά να ξαναφέρει στο προσκήνιο τον πιο τρυφερό τρόπο ζωής κι

ελπίδας: την αγάπη και την ανάσταση στο πρόσωπο του Χριστού.

Αυτή η γενιά βιώνει την προπαγάνδα ότι η θεία κοινωνία είναι μία συνηθισμένη τροφή, η οποία λειτουργεί συμβολικά. Μαθαίνει ότι δεν κοινωνούμε σώμα και αίμα Χριστού, αλλά κάνουμε μία κίνηση δήλωσης, όπως κάνουν οι οπαδοί κάποιας ποδοσφαιρικής ομάδας, ενός κόμματος, κάποιου τραγουδιστή, κάποιου ηθοποιού, ότι ακολουθούμε και είμαστε μέλη. Δεν είναι ο Χριστός Αυτός που γίνεται παρών εντός μας, ενεργεί δίνοντάς μας άφεση αμαρτιών και ζωήν αιώνιον, φέροντάς μας πέρα από το υλικό, στην εμπειρία της αγιότητας, δηλαδή της μεταμόρφωσής μας σε υπάρξεις που δεν φοβούνται τον θάνατο. Αφού όλα στην Εκκλησία είναι συμβολικά, καθώς δεν μιλάμε την γλώσσα που οι νέοι ζούνε και κατανοούν, γιατί να μην είναι και η θεία κοινωνία έτσι;

Οικογένεια και ενορία χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι η γενιά της λιβανοφοβίας θα δυσκολευτεί στο άμεσο μέλλον να πλησιάσει τον Χριστό και την Εκκλησία διότι δεν θα έχει τις προσλαμβάνουσες παραστάσεις να ζήσει το μυστήριο της πίστης. Εκτός αν το ομολογήσουμε, ότι έχουμε αποφασίσει, επειδή μας κουράζει η προσπάθεια, να αφήσουμε αυτήν την γενιά στον δικό της κόσμο, χωρίς εμάς. Δεν κληθήκαμε όμως για το ρεαλιστικό, αλλά για το αδύνατο!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<http://bit.ly/2weWH1Z>